

Arrest

nr. 115 715 van 16 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 13 juni 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Op 19 juni 2013 werd de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 juli 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat C. CALLIAUW *loco* advocaat A. VAN BIERVLIET en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft de Italiaanse nationaliteit.

Op 13 juni 2000 diende verzoeker een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer. Deze aanvraag werd zonder voorwerp verklaard omdat verzoeker zich niet bij de gemeente had aangeboden alvorens het verstrijken van zijn attest van immatriculatie.

Op 7 september 2010 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Leuven, o.m. voor het houden van een huis van ontucht, misbruik van vennootschappen en witwaspraktijken, terwijl aan verzoeker tevens een verbod werd opgelegd om onder meer nog langer zaakvoerder van een vennootschap te zijn voor een periode van vijf jaar.

Op 14 januari 2013 diende verzoeker een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving, als zelfstandige.

Op 13 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 14/01/2013 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

X Voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 §4 (wet 15.12.1980) om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene heeft op 14/01/2013 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving ingediend als zelfstandige (art.40 §4,1°-wet van 15/12/1980). Meneer legde ter staving van zijn aanvraag volgende documenten voor: enkele loonfiches en een arbeidsovereenkomst voor arbeiders van onbepaalde duur. Uit voorgelegde documenten kan niet worden vastgelegd dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als zelfstandige uit te oefenen. Overeenkomstig art.50, §2, 2° van het KB van 08/10/1981 dient een zelfstandige volgende documenten voor te leggen: (1) een bewijs van inschrijving in de kruispuntbank van ondernemingen met ondernemingsnummer en (2) een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen. Betrokkene legt geen van deze documenten voor en voldoet dus niet aan de voorwaarden om de inschrijving als zelfstandige te bekomen.

Uit analyse van de voorgelegde loonfiches en controle van de RSZ-databank (DOLSI) blijkt dat meneer slechts een beperkt aantal dagen/uren effectief aan het werk is. Zo presteerde hij in februari 52 uren, in maart 36 uren, in april 56 uren en in mei 2013 48 uren op maandbasis. Hij presteert in realiteit duidelijk niet de in zijn arbeidsovereenkomst opgenomen 20 uur per week. Op basis van dergelijke marginale tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer niet worden erkend (art.50, §2, 1° van het KB van 08/11/1981). Het betreft immers geen hoofdbezigheid als werknemer gelet op de verwaarloosbare prestaties. Betrokkene dient dus eerder als werkzoekende te worden beschouwd.

Betrokkene kan evenmin de inschrijving genieten als werkzoekende (art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981). Als werkzoekende dient betrokkene aan te tonen ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of sollicitatiebrieven voor te leggen, alsook aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te maken. Geen van deze documenten werd echter voorgelegd. Nergens uit het dossier blijkt dat hij over een concreet werkvoorstel beschikt van een werkgever om op niet-marginale basis te worden aangesteld. Gezien deze elementen kan her recht op verblijf dan ook niet worden toegestaan. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste middel van de synthesesamenvatting de schending aan van artikel 40, § 4, 1°, van de vreemdelingenwet.

Verzoeker licht zijn eerste middel toe als volgt:

“Art. 40 §4, 1° Vreemdelingenwet stelt dat een burger van de Unie het recht heeft om gedurende meer dan 3 maanden in het Rijk te verblijven indien hij werknemer of zelfstandige is. Dat verzoeker sinds 8 augustus hoofdaandeelhouder is van BVBA (...), 6030 Merchienne-au-Pont, (...) BE (...) (Stuk 4).

Dat verzoeker sinds 4 februari 2013 via een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur werkzaam is in deze zaak. Verzoeker is dus wel degelijk tewerkgesteld.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dd. 13.06.2013 ten onrechte stelt dat aangezien verzoeker niet de voorziene 20u/week actief is op de arbeidsmarkt hij niet kan worden aanzien als een werknemer conform art. 40 §4, 1° Vreemdelingenwet.

Opdat er sprake kan zijn van een werknemer is het van geen belang voor welke duur de arbeidsovereenkomst is afgesloten, doch is een tewerkstelling van minstens 12uur per week vereist, of 48uur per maand.

Indien men de loonfiches van verzoeker analyseert komt men tot de volgende vaststelling: Februari: 52 uur; Maart: 36 uur; April: 56 uur; Mei: 48 uur. Uit bovenstaande dient te worden afgeleid dat verzoeker slechts 1 maand, zijnde maart, de vereiste 48uur arbeid per maand niet heeft behaald. Het is dan ook bijzonder onbillijk om te oordelen dat verzoeker om redenen van een slabbakkende economie enkel gedurende de maand maart niet de vereiste aantal arbeidsuren heeft behaald, en daarom niet aanzien kan worden als een werknemer. Bovendien dient er op gewezen te worden dat verzoeker hoofdaandeelhouder is van BVBA (...) 6030 Merchienne-au-Pont, (...), BE (...), waaruit nogmaals blijkt dat verzoeker zich economisch heeft vast geworteld in België.

Verzoeker ontvangt maandelijks een inkomen van ongeveer 1.000 EUR, waardoor hij geheel zelfvoorzienend is inzake zijn bestaansmiddelen en geen beroep doet op enige vorm van sociale bijstand.

Het middel is gegrond. Het staat als een paal boven water dat verzoeker voldoet aan de vereisten zoals gesteld door art. 40 §4 1° Vreemdelingenwet en dus recht heeft op verblijf voor meer dan 3 maanden.”

Het is niet betwist dat de *in casu* van toepassing zijnde wetsbepalingen, artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet en artikel 50, § 2 van het vreemdelingenbesluit zijn.

Artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

Artikel 50, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

1° werknemer: een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis;

2° zelfstandige: een inschrijving in de Kruispuntbank voor ondernemingen met ondernemingsnummer en het bewijs van zijn aansluiting bij een sociale verzekeringskas voor zelfstandigen;

3° [...]

4° [...]

5° [...]

6° [...]

7° [...].”

Verzoeker meent in de uiteenzetting van het eerste middel dat hij wel degelijk als een werknemer moet worden beschouwd, daar hij sinds 4 februari 2013 in het kader van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur werkzaam is in de zaak (...) waarvan hij eveneens hoofdaandeelhouder is. Hij stelt dat om te spreken van een werknemer, er ten minste een tewerkstelling van 12 uur vereist is of 48 uur per maand en hij daar enkel in de maand maart, gezien de economische crisis, niet heeft kunnen aan voldoen.

Daargelaten de vraag of in het kader van een aanvraag als zelfstandige, moet rekening gehouden worden met een arbeidsovereenkomst en loonfiches, stelt de Raad vast dat verweerder in zijn bestreden beslissing de aanvraag mede heeft geherkwalificeerd als een aanvraag als werknemer en deze stukken in zijn beslissing heeft betrokken, zodat er in hoofdte van de partijen hieromtrent geen discussie lijkt te bestaan. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sinds zijn aanvraag als zelfstandige op 14 januari 2013, in februari 52 uur, in maart 36 uur, in april 56 uur en in mei 48 uur heeft gewerkt als werknemer en dat dit door verweerder als een marginale tewerkstelling wordt beschouwd.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De Raad merkt op dat om te kunnen genieten van bepalingen inzake het vrije werknemersverkeer de gepresteerde arbeid een voldoende economische betekenis moet hebben. Zo stelde het Hof van Justitie dat elke reële en daadwerkelijke arbeid een economische betekenis heeft, met uitsluiting echter van werkzaamheden van zo geringe omvang dat zij louter marginaal en bijkomstig zijn (arrest Levin 53/81 ov. 17 en 21). Het Hof stelt dat het aan de nationale rechter is om bij elke tewerkstelling het al dan niet bestaan van een economische aard af te wegen, rekening houdend met de omstandigheden. Hierbij zullen onder meer de wekelijkse duur van de arbeid en het eventuele loon een rol spelen (zie terzake HvJ 26 februari 1992 Raulin zaak C 357/89 en 26 februari 1992 Bernini C3/90 – T Vreemd 92 141-153). Bijgevolg is de grens van 12 uur per week, die door verzoeker wordt naar voorgeschoven, geen regel die wordt gesteund in het nationale noch Europese recht. Het feit dat volgens bepaalde bronnen de gemeenten de aanvraag aan de Dienst Vreemdelingenzaken overmaken indien minder dan 12 uur per week wordt gepresteerd, doet hieraan geen afbreuk.

De Raad is van mening dat verweerder niet in onredelijkheid heeft geoordeeld dat het aantal gewerkte uren per maand door verzoeker een marginale tewerkstelling betrof, ook al legt verzoeker een stuk voor waaruit blijkt dat hij op 8 augustus 2012 hoofdaandeelhouder werd in de zaak (...). Zoals verweerder motiveert in de bestreden beslissing heeft verzoeker een arbeidsovereenkomst voorgelegd voor een arbeid van 20u/week. Echter blijkt uit de voorliggende loonfiches dat verzoeker deze 20u/week in de realiteit niet presteert. Dit wordt door verzoeker niet betwist. De werkelijke gepresteerde maanduren schommelen tussen de 36 uren en de 56 uren. Dergelijke tewerkstelling is zoals verweerder aangeeft van zo een geringe omvang dat zij louter marginaal en bijkomstig is. Uit de voorgelegde loonfiches blijkt ook geenszins een maandelijks inkomen van ongeveer 1000 euro zoals verzoeker aanvoert. Bovendien stelt verzoeker in zijn tweede middel *“sinds kort is verzoeker geen werknemer meer, maar voldoet hij aan de vereisten als zelfstandige.”* De Raad stelt zich dan ook de vraag welk belang verzoeker nog heeft om aan te voeren in dit eerste middel dat verweerder hem als werknemer had moeten beschouwen. Zo verzoeker meent te voldoen aan de vereiste voor een verblijf als zelfstandige, staat het hem vrij een nieuwe aanvraag in te dienen.

Het eerste middel is ongegrond.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 50, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit).

Verzoeker licht zijn tweede middel toe als volgt:

“Verzoeker voldoet op heden aan de vereisten van artikel 50, §2, 2° KB 8/10/1981 om als zelfstandige te worden aanschouwd, namelijk

- 1. Een bewijs van inschrijving in de kruispuntbank van ondernemingen met ondernemingsnummer. (stuk 8)*
- 2. Een bewijs van aansluiting bij sociale kas voor zelfstandigen. (stuk 9)*

Betrokkene legt beide documenten voor en dient aldus beschouwd te worden als zelfstandige. Sinds kort is verzoeker bijgevolg geen werknemer meer, maar voldoet hij aan de vereisten van zelfstandige. Het middel is gegrond."

Verzoeker meent dat hij toch als zelfstandige moet worden beschouwd omdat hij bij zijn synthesesmemorie de door artikel 50, § 2, 2° van het vreemdelingenbesluit vereiste stukken heeft gevoegd.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt echter beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De Raad moet zich bij zijn wettigheidsstoets plaatsen op het ogenblik van de beslissing (beoordeling *ex tunc*). Het is niet betwist dat de vereiste stukken op het ogenblik van de bestreden beslissing niet voorlagen, zodat verweerder terecht kon stellen dat verzoeker niet als zelfstandige kon worden beschouwd.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Verzoeker licht zijn derde middel toe als volgt:

Bijkomend is het belangrijk de huidige levenssituatie van verzoeker te schetsen in het kader van de bescherming van artikel 8 EVRM. Verzoeker verblijft reeds sinds 2000, zijnde 13 jaar, in België en heeft hier dan ook zijn volledig sociaal leven uitgebouwd. Zo werd tijdens het verblijf van verzoeker zijn kind geboren, doch werd vastgesteld dat het kind gehandicapt was en leed aan autisme. (Stuk 5) Ten gevolge van het ziektebeeld is het voor verzoeker en zijn kind (fysiek) niet mogelijk om met zijn kind een verhuis te organiseren naar Italië, het kind is immers volledig opgegroeid in België. Het kind is geboren in België en reeds volkomen geïntegreerd. Hij geniet speciaal onderwijs op het internaat La Roseraie (stuk 11) en spreekt Frans. Een nieuwe ontworteling zou voor hem zware gevolgen hebben. Het verdwijnen van de vaderfiguur uit het leven van het kind zou niet bevorderlijk zijn voor het welzijn en de ontwikkeling van het kind. Het staat trouwens vast dat veranderingen voor autistische kinderen zeer nefast zijn. Er zouden eveneens heel wat grotere zorgen op de schouders van moeder terecht komen zonder de hulp van vader voor de verzorging van het gehandicapt kind.

Daarnaast dient erop het volgende arrest van het Hof van Justitie gewezen te worden. Het Hof herinnert er tevens aan dat het recht van een ouder om samen te zijn met zijn kind voor de Staten een "positieve verplichting" creëert om maatregelen te treffen die van aard zijn om deze doelstelling te verwezenlijken. (HRM nr. 66167/09. 24 mei 2011 (Saleck Bardi / Spanje))

Gezien de omstandigheden is het dus van belang dat de vaderfiguur prominent aanwezig blijft in het leven van het kind. Bovendien is verzoeker werkzaam in zijn zaak te Marchienne-au-Pont, zijnde Charleroi, om dagelijks contact te kunnen hebben met zijn kind. Het mag duidelijk zijn dat de aanwezigheid van de vader aan de zijde van zijn autistisch kind de gezondheidstoestand en levenscomfort van het kind in sterke mate ten goede komt. Een beslissing waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt getroffen, is een maatregel die een inbreuk uitmaakt op de uitoefening van het recht op gezinsleven. Verzoeker mag bijgevolg verwachten dat uit de motieven van de beslissing de elementen blijken die een inbreuk op het recht op gezinsleven verantwoorden, zoals bepaald in het tweede lid van art. 8 van het EVRM. In casu werd hieromtrent geen enkele motivering geformuleerd in de beslissing tot weigering van verblijf.

Verweerder beweert dat verzoekende partij de afstammingsband met dit kind noch het bestaan met dit beweerde kind aan. Verzoeker legt een attest van geboorte voor van zijn zoon, waarmee de afstammingsband wel degelijk kan vastgesteld worden. (stuk 7) Daarnaast beweert verweerder dat verzoeker er niet in slaagt het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familieleven aannemelijk maakt. Verzoeker legt tevens een foto voor van hem en zijn zoon als stuk. (stuk 10)

Verzoeker heeft naast zijn sociaal leven eveneens economisch gevestigd. Zo heeft hij eerst 2 jaar op zelfstandige basis een café uitgebaat, heeft nadien in een horeca zaak gewerkt als werknemer en is tot op heden hoofdaandeelhouder van opnieuw een eigen horeca zaak waar hij eveneens werkzaam is. Zoals reeds vermeld blijkt verzoeker opnieuw op zelfstandige basis de horecazaak uit te baten.

Daarnaast dient eveneens gewezen te worden dat verzoeker een aanzienlijke schuldenberg heeft opgebouwd. Ook in het belang van deze schuldeisers is de verwijdering uit het land geen goede zaak. Verzoeker wil door zijn café uit te baten inkomsten verwerven om zo verder zijn schulden af te betalen. Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat verzoeker het grootste deel van zijn connectie met Italië is verloren en zich geheel heeft gericht op België, eveneens gelet op de immobieliteit van het kind van verzoeker.

Artikel 8 EVRM biedt geen absolute bescherming. Enkel indien het noodzakelijk is in het belang van:

- de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen kan bij wet afgeweken worden van de bescherming die artikel 8 EVRM biedt. De afwijking dient bovendien in verhouding te staan met het nagestreefde doel. In casu dient de bescherming van artikel 8 EVRM wel degelijk toegekend te worden. Er is namelijk geen noodzaak in het belang van deze criteria. Integendeel er is een bescherming van het gezinsleven nodig, rekening houdend met alle hiervoor beschreven omstandigheden."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk)

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het begrip 'familie- en gezinsleven' zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende 'hecht' is.

Nogmaals dient de Raad te wijzen op het feit dat hij in deze procedure optreedt als annulatierechter en aldus enkel rekening kan houden met stukken zoals deze gekend waren op het ogenblik van de beoordeling. In het administratief dossier is geen enkele indicatie terug te vinden van een gezinsleven, laat staan van het vaderschap van verzoeker. In tegendeel, de enige aanwijzingen die terug te vinden zijn in het administratief dossier is dat verzoeker vrijgezel is. Het kan verweerder dan ook niet ten kwade worden geduïd geen rekening te hebben gehouden met gegevens die hem niet bekend waren. Aangezien er op het ogenblik van de beoordeling geen indicaties van enig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM terug te vinden was, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker geenszins een verkeerde beoordeling heeft gemaakt van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen.

Ook waar verzoeker stelt dat hij heel zijn sociaal leven in België heeft uitgebouwd, dient de Raad vast te stellen dat zulks niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt enkel dat verzoeker in april 2004 werd gearresteerd, dat hij in 2010 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Leuven en dat hij in augustus 2012 in de gevangenis werd opgesloten waarbij de vrijlating voorzien was op 11 november 2014. Verzoeker werd vervroegd vrijgelaten en diende op 14 januari 2013 een aanvraag tot verblijf in als zelfstandige. Uit deze gegevens kan onmogelijk worden afgeleid dat verzoeker zijn hele sociaal leven in België heeft uitgebouwd.

Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU